

Sygn. akt IV Pz 3/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na posiedzeniu niejawnym

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Dorota Załęska

Sędziowie: Sławomir Gómy

Sławomir Matusiak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2021 r. w Sieradzu

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko A. R.

o odszkodowanie za niegodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, o odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy w terminie, o sprostowanie świadectwa pracy, o odszkodowanie za niegodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli - Sądu Pracy

z dnia 16.12.2020 r. w sprawie IV P 521/20

postanowił:

oddalić zażalenie.

Sygn.akt IV Pz 3/21

UZASADNIENIE

W pozwie, wniesionym do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli – Sądu Pracy, A. J. wnosila o: 1. zasądzenie od A. R. kwoty 27.042,92 zł, w tym:

- kwoty 3.700,20 zł tytułem odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy w terminie, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 października 2020 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 3.946,88 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 lipca 2020 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 3.207,36 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2017, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 3.207,36 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2018, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 3.207,36 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2019, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,
- kwoty 1.973,76 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2020, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,
- kwoty 7.800,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 września 2020 roku do dnia zapłaty,

2. zobowiązanie pozwanej A. R. do sprostowania wydanego jej świadectwa pracy w następujący sposób:

- w ust. 1 poprzez wskazanie okresu zatrudnienia od 1 września 2015 roku do 31 lipca 2020 roku,
- w ust. 3 poprzez wskazanie stanowiska „kierownik salonu” zamiast „konsultant do spraw sprzedaży”,
- w ust. 4 lit. a poprzez wskazanie trybu rozwiązania stosunku pracy – rozwiązanie przez pracodawcę za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p.,
- w ust. 6 pkt 1 poprzez wskazanie wypłacenia ekwiwalentu za o (zero) dni zamiast 50,
- w ust. 6 pkt 7 poprzez wskazanie liczby dni wykorzystanego zwolnienia jako o (zero) zamiast 20,

3. zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Pozwana A. R. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości.

Na posiedzeniu organizacyjnym w dniu 16 grudnia 2020 roku strony zawarły ugodę.

Sąd Rejonowy postanowieniem, wydanym na posiedzeniu jawnym w dniu 16.12.2020 r. umorzył postępowanie, nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona a powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, przyznał stosowne wynagrodzenie ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powódki. Jako podstawę prawną orzeczenia o umorzeniu postępowania Sąd Rejonowy wskazał art. 355 § 1 k.p.c., zgodnie z którym przyczyną umorzenia postępowania jest skuteczne cofnięcie pozwu przez powoda, a ponadto zaistnienie okoliczności, w świetle których wydanie wyroku staje się zbędne lub niedopuszczalne zaznaczając, że w przypadku zawarcia ugody, do umorzenia postępowania dochodzi nie z uwagi na to, że wydanie wyroku stało się zbędne, lecz dlatego, że w sposób dorozumiany powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym (H. Trammer, *Następcza bezprzedmiotowość...*, s. 69; J. Lapiere, *Uгода sądowa w polskim procesie cywilnym*, Warszawa 1968, s. 89 i n.). W rezultacie zawartego przez strony porozumienia, wydanie wyroku staje się niedopuszczalne. Sąd I instancji stwierdzając, że w rozpoznawanej sprawie strony na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2020 roku zawarły ugodę, ustalając wspólnie jej warunki i to zarówno co do kwoty należnego powódce odszkodowania, jak i sposobu ustania stosunku pracy oraz sprostowania wydanego A. J. świadectwa pracy zwrócił uwagę, iż z okoliczności sprawy nie wynika, by zawarcie ugody, o treści ustalonej przez strony, było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego, słusznym interesem pracownika albo zmierzało do obejścia prawa. Z podanych względów, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 223 § 2 i art. 203 § 4 k.p.c., Sąd Rejonowy orzekł o umorzeniu postępowania.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego wniosła powódka podnosząc, że orzeczenie to zostało wydane po rozpoznaniu sprawy przez sąd w składzie sprzecznym z art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c. skutkującym nieważnością postępowania w zakresie czynności podjętych na ww. posiedzeniu z dnia 16 grudnia 2020 r. (art. 379 pkt 4 ab initio w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.). Powódka podniosła także zarzut naruszenia art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 k.p.c., naruszenia art. 469 k.p.c. i naruszenia art. 58 § 1 ab initio k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez ustalenie, że zawarcie ugody sądowej o treści ustalonej przez strony nie było sprzeczne z prawem i słusznym interesem powódki - w następstwie niezastosowania przez Sąd Rejonowy przepisu art. 84 k.p. wyłączającego całkowitą dowolność kształtowania umów i uгод w zakresie praw pracowniczych, w sytuacji zrzeczenia się w ugodzie sądowej przez powódkę wszystkich

ekwiwalentów za urlopy wypoczynkowe za lata 2017-2020, i dopuszczenia w ten sposób przez Sąd Rejonowy do istotnego pokrzywdzenia powodowego pracownika w okolicznościach faktycznych uprawdopodobniających przysługiwanie powodce wyżej wskazanych roszczeń. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, zniesienie postępowania IV P 52/20 w jego wyżej wskazanej części dotkniętej nieważnością i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając zarzut nieważności postępowania A. J. wskazała, iż Sąd Rejonowy rozpatrując sprawę, której przedmiotem było m.in. roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę procedował w składzie jednoosobowym, a więc sprzecznym z przepisami prawa. Zdaniem powódki posiedzenie z dnia 16 grudnia 2020 nie było posiedzeniem przygotowawczym, gdyż takowe odbywa się na takim etapie postępowania, kiedy zachodzą wątpliwości co do rodzaju roszczeń i wówczas sąd pracy przeprowadza czynności ustalające w zakresie przedmiotu sporu, które mogą warunkować określenie prawidłowego składu sądu. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy mając wątpliwości co do właściwej kwalifikacji żądań zgłoszonych przez powódkę nie widział potrzeby wyznaczenia wcześniejszego posiedzenia przygotowawczego, kierując sprawę do rozpoznania na posiedzeniu jawnym, które winno odbyć się w przepisowym trzyosobowym składzie, tj. z udziałem ławników, i w takim też składzie powinno być wydane zaskarżone postanowienie. W konsekwencji, skoro posiedzenie z dnia 16 grudnia 2020 r. nie było posiedzeniem przygotowawczym i w związku z tym powinno się odbyć już we właściwym trzyosobowym składzie sądu, to tym samym również sama ugoda sądowa zawarta na tym posiedzeniu została zawarta niezgodnie z przepisem art. 223 § 1 zd. 2 ab initio k.p.c., który mówi o zawieraniu ugód przed sądem, czyli organem działającym w składzie określonym przez ustawę (art. 223 § 1 k.p.c. wyraźnie rozróżnia sąd i przewodniczącego). Zdaniem skarżącej nie można wykluczyć, iż obecność ławników w składzie orzekającym mogłaby w szczególności skutkować niezaakceptowaniem przez sąd ugody w takiej postaci, jaką w dniu 16 grudnia 2020 zaakceptował Sąd Rejonowy działający w składzie jednoosobowym. A. J. przytoczyła również kolejne argumenty, mające świadczyć, że posiedzenie z dnia 16 grudnia 2020 nie było posiedzeniem przygotowawczym:

- posiedzenie to nie należało do żadnego innego rodzaju posiedzeń sądowych, dla których przepisy szczególne dopuszczają odstępstwo od generalnej zasady wyrażonej w art. 148 § 1 k.p.c.,

- potraktowania tego posiedzenia przez Sąd Rejonowy jako posiedzenia organizacyjnego w rozumieniu § 85 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych również nie można zaakceptować, ponieważ § 85 został z dniem 09 października 2020 uchylony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 września 2020 r. zmieniającym rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych, a ze względu na brak w tym rozporządzeniu przeciwnego przepisu intertemporalnego uchylenie § 85 dotyczyło również i tych postępowań sądowych, które przed dniem 09 października 2020 nie zostały jeszcze zakończone. W sprawie niniejszej, w której same tylko mediacje zostały zakończone dopiero w dniu 06 listopada 2020, tj. już po uchyleniu § 85 Regulaminu, wyznaczenie na dzień 16 grudnia 2020 terminu pierwszego posiedzenia jawnego musiało zatem nastąpić w czasie, gdy przepisy już nawet nie przewidywały posiedzeń organizacyjnych,

- art. 468 k.p.c. regulujący tzw. czynności wyjaśniające, w szczególności jego § 3 nie przewidujący udziału ławników, również został uchylony, i to jeszcze przed wszczęciem niniejszego postępowania,

- pismem sądowym datowanym na dzień 19 listopada 2020 r. powódka została wezwana na posiedzenie sądu w dniu 16 grudnia 2020 celem przesłuchania w charakterze strony. Mając na uwadze, że ustne dowody osobowe przeprowadza się na rozprawach, to nie może ulegać wątpliwości, że posiedzenie wyznaczone na dzień 16 listopada 2020 było posiedzeniem odpowiadającym generalnej zasadzie wyrażonej w art. 148 § 1 k.p.c., tym bardziej że nie było ono posiedzeniem przygotowawczym i jak wyżej wykazano nie mogło też być posiedzeniem organizacyjnym ani posiedzeniem wyjaśniającym.

Przechodząc do oceny zwartej ugody w aspekcie naruszenia słusznego interesu pracownika skarżąca zwróciła uwagę, że w sprawach pracowniczych sąd obowiązany jest zawsze z urzędu badać, czy czynność dyspozytywna pracownika zrzeczenia się lub ograniczenia własnego roszczenia nie narusza prawa lub słusznego interesu pracownika, a gdy

narusza - stwierdzić nieważność takiej czynności. Niezależnie bowiem od samej tylko ogólnej dyspozycji art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 k.p.c., ochrona pracowników została w tym zakresie rozszerzona regulacją z art. 469 k.p.c., nakazującą uznać za niedopuszczalne naruszenie każdego słusznego interesu pracownika. Ocena dopuszczalności zawarcia określonej ugody sądowej według kryterium słusznego interesu pracownika powinna być dokonana przez porównanie treści ugody z ewentualnie przysługującymi pracownikowi roszczeniami wynikającymi z przytoczonych przez niego okoliczności faktycznych. Skarżąca zwróciła uwagę, że słuszny interes pracownika nie może być utożsamiany z uzyskaniem świadczenia jedynie w pełnej wysokości, ponieważ ochrona interesu pracownika nie może iść tak daleko, by nakazywać uznanie za niedopuszczalną każdą ugody, która przyznaje pracownikowi nawet nieznacznie tylko mniejsze korzyści, niż można by mu było przyznać wyrokiem. Jednakże niezgodne z przepisem art. 84 k.p. jest całkowite zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia w ramach wzajemnych ustępstw przy zawieraniu ugody. A. J. podkreśliła, że jej żądania finansowe dotyczyły dwóch rodzajów roszczeń: odszkodowawczych w łącznej kwocie 15.447,08 zł i wypłacenia ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy w łącznej kwocie 11.595,84 zł wraz z odsetkami za opóźnienie biegnące już od roku ubiegłego. Zawierając ugodę powódka zgodziła się na zapłacenie przez pozwaną tylko kwoty tytułem odszkodowania, rezygnując z ekwiwalentów urlopowych. Tak szeroki zakres zrzeczenia się roszczenia wynikającego z praw przysługujących powódce na podstawie stosunku pracy należałoby uznać za niedopuszczalny w świetle bezwzględnie obowiązującego zakazu z art. 84 k.p., co tym samym powoduje, że ugoda w zakresie jej punktu 5 (w którym strony zawarły oświadczenie o rezygnacji z wszelkich roszczeń, wynikających z łączącego ich stosunku pracy i jego rozwiązania) jest z mocy prawa dotknięta nieważnością (art. 58 § 1 ab initio k.c. w zw. z art. 300 k.p.). W ocenie powódki w świetle okoliczności wskazanych w złożonych pismach procesowych oraz kryterium z art. 355 § 2 k.c. i nieprzedstawienia przez pozwanego pracodawcę jakiegokolwiek dowodu na ewentualne wypłacenie powódce żądanych ekwiwalentów za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe, dopuszczenie przez Sąd Rejonowy do tak szerokiego zrzeczenia się tych ekwiwalentów przez powódkę skutkuje zatem naruszeniem art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c. Skarżąca podniosła, że roszczenie o ekwiwalent pieniężny podlega ochronie z art. 84 k.p. na równi z wynagrodzeniem za pracę, przez co orzecznictwo Sądu Najwyższego uznaje, że zakaz z art. 84 k.p. obejmuje zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia za pracę w drodze wszelkich oświadczeń woli pracownika, w tym również w drodze ugody sądowej. Odnosząc się do kwestii, związanej z udziałem w czynności zawierania ugody ustanowionego z urzędu pełnomocnika procesowego powódka zaznaczyła, że nieważność oświadczenia woli sprzecznego z bezwzględnie wiążącą normą prawną powinna być uwzględniona przez sąd bez konieczności zgłaszania przez stronę jakichkolwiek wniosków lub zarzutów w tym względzie, w tym również bez konieczności złożenia przez stronę oświadczenia o uchyleniu się od skutków nieważnego oświadczenia woli (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lipca 2000 r., I PKN 451/00 jak też wyroku z dnia 3 lutego 2006 r., II PK 161/05).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się do argumentów, podniesionych w zażaleniu powódki, w pierwszej kolejności należało ocenić, czy postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym było dotknięte nieważnością, gdyż takie stwierdzenie pociągałoby za sobą konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i zniesienia postępowania. Jak stanowi art. 379 pkt 4 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi m.in. wówczas, jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa. Zgodnie z zaś z art. 47 § 2 pkt 1 a) k.p.c. w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy z zakresu prawa pracy o ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy. Już w dacie wpływu pozwu A. J. sprawa została zarejestrowana we właściwym repertorium jako m.in. roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika i opatrzona adnotacją „sprawa ławnicza”. Nie było zatem wątpliwości co właściwego składu sądu, jaki ma rozpoznać roszczenia powódki. Wbrew zarzutom zażalenia, analiza akt sprawy nie potwierdza jednak przyjętego przez skarżącą a priori założenia, iż Sąd I instancji nie widział potrzeby wyznaczenia w sprawie posiedzenia przygotowawczego, kierując sprawę do merytorycznego rozpoznania. Prawdą jest, że w zarządzeniu o wyznaczeniu posiedzenia z dnia 19.11.2020 r. powołano się na nieobowiązujący już wówczas § 85 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2019 r.

Regulamin urzędowania sądów powszechnych. Nie oznacza to jednak, iż jedyną możliwością dalszego procedowania było rozpoznawanie sprawy na rozprawie w składzie, przewidzianym w 47 § 2 pkt 1 a) k.p.c. Art. 205⁵ k.p.c. statuuje jako zasadę wyznaczenie posiedzenia przygotowawczego, chyba że okoliczności sprawy wskazują, że przeprowadzenie posiedzenia przygotowawczego nie przyczyni się do sprawniejszego rozpoznania spraw (art. 205⁴ § 3 k.p.c.). Zarządzeniem z dnia 19.11.2020 r. do obowiązkowego stawiennictwa zostały wezwane strony. Co warte podkreślenia, w zarządzeniu nie oznaczono jako celu tego stawiennictwa przesłuchania stron, zaś skorzystanie przez pracownika wykonującego zarządzenie szablonu, stosowanego w tego typu sytuacjach procesowych, w żadnym razie nie może być przesłanką uznania, iż w dniu 16.12.2020 r. w Sądzie Rejonowym przeprowadzono rozprawę, służącą merytorycznemu rozpoznaniu powództwa. Protokół posiedzenia, przeprowadzonego w dniu 16.12.2020 r. odzwierciedla czynności Przewodniczącej, o jakich mowa w art. 205⁶ § 1 i 2 k.p.c. a ich uwieńczeniem było zawarcie ugody, której osnowa została zamieszczona w odrębnym dokumencie, podpisanym przez strony, stanowiącym załącznik do protokołu (art. 205⁸ § 1 i 2 k.p.c.). Prezentowane przez skarżącą stanowisko, iż posiedzenie z dnia 16.12.2020 r. nie miało charakteru posiedzenia przygotowawczego, regulowanego przepisami art. 205¹ i nast. k.p.c. nie znajduje żadnego uzasadnienia w materiale sprawy i jako stanowiące wyłącznie przejaw subiektywnego założenia strony postępowania nie może prowadzić do uznania, iż na posiedzeniu w dniu 16.12.2020 r. Sąd Rejonowy procedował w składzie niezgodnym z przepisami prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują także na akceptację podnoszone w zażaleniu zarzuty, dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji wskazanych w nim przepisów prawa, wbrew którym Sąd Rejonowy miał zaaprobować ugody, naruszającą klauzule generalne, chroniące pracownika jako stronę procesu o roszczenia ze stosunku pracy. Na wstępie wskazać należy, iż ugoda sądowa ma dwoisty charakter, łączy bowiem elementy materialnoprawne i procesowe. Jest czynnością procesową uprawnionych podmiotów, umożliwiającą wyłączenie dalszego postępowania sądowego co do istoty sprawy i prowadzącą do umorzenia postępowania (art. 223 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c.). Jest też czynnością prawną (umową, ugodą w rozumieniu art. 917 k.c.). Wyrażenie zgody na zawarcie ugody, a tym samym na umorzenie postępowania w zakresie nią objętym, może być jako czynność procesowa odwołana z przyczyn uzasadnionych aż do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku w sprawie III APa 25/13 LEX nr 1402865 zawarcie ugody przed sądem jest aktem prawnym, w którym zajął się składniki materialnoprawny i procesowy. Ugoda sądowa jest czynnością procesową uprawnionych do tego podmiotów procesowych, dokonaną w formie przewidzianej w prawie procesowym, które wiąże z tą czynnością zamierzony przez te podmioty skutek w postaci wyłączenia dalszego postępowania sądowego co do istoty sprawy. Równocześnie, zawarte w treści ugody porozumienie, co do istniejącego między stronami stosunku prawnego ma charakter zgodnego oświadczenia woli, a więc czynności prawnej zmierzającej do wywołania skutków w dziedzinie prawa materialnego. W tym zakresie zawarte przed sądem porozumienie jest ugodą w rozumieniu art. 917 k.c. Zawarcie ugody przed sądem w toku procesu oznacza w świetle przepisów k.p.c. dorozumianą wolę odstąpienia od zgłoszonego w pozwie żądania udzielenia ochrony prawnej, ponieważ celem ugody sądowej jest niedopuszczenie do dalszego postępowania sądowego, a tym samym wyłączenie rozstrzygnięcia merytorycznego przez sąd. Z kolei jak wyłożył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 grudnia 2011 r. III PK 28/11 LEX nr 1163947 istotną cechą ugody jest wzajemność ustępstw czynionych przez strony. Ustępstwa te należy pojmować subiektywnie (a więc odnosić je nie do rzeczywistej, obiektywnie ustalonej treści stosunku prawnego, ale rozumienia przez każdą ze stron treści owego stosunku i jej przekonania o wielkości roszczeń z niego wynikających) i bardzo szeroko. Przez ustępstwa trzeba rozumieć jakiegokolwiek umniejszenie uprawnień własnych strony lub zwiększenie uprawnień drugiej strony stosunku prawnego, czy też jakąkolwiek rezygnację z pierwotnie zajmowanego przez stronę stanowiska. We wniesionym zażaleniu skarżąca wskazując, iż ugoda jest w sposób oczywisty dla niej niekorzystna powołuje się zatem na naruszenie jej słusznego interesu. Stanowisko powódki zakłada, że wszystkie roszczenia pieniężne, z jakimi wystąpiła przeciwko pozwanej były oczywiście uzasadnione, zaś sfinalizowanie warunków ugody było wynikiem ustępstw, dokonanych tylko przez jedną ze stron postępowania. Uwzględniając ograniczenia kognicji Sądu II instancji, rozpatrującego zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania należy podkreślić, że przesłanką oceny zasadności zażalenia nie może być obecnie analiza materiału sprawy w aspekcie oceny, w jakim stopniu ostałoby się roszczenie powódki, gdyby w sprawie przeprowadzono pełne postępowanie dowodowe. Oceniając zakres ustępstw powódki, które były

jednym z elementów prowadzących do zawarcia ugody nie można pominąć, iż A. J. występowała w sprawie z zawodowym pełnomocnikiem. Przed zawarciem ugody prowadzone były negocjacje, w trakcie których był czas na ocenę przedstawionych wariantów ugodowego załatwienia sporu pod kątem uwzględnienia interesów stron. Ocena, jak daleko strony prowadzące negocjacje celem zawarcia ugody mogą się posunąć we wzajemnych ustępstwach, a kiedy ustępstwa te są już tak dalekie, że naruszają ich interesy, należy w pierwszej kolejności do stron prowadzących negocjacje, które w sposób najlepszy znają stan faktyczny sprawy. Powódka zaś czyniąc w rozpoznawanej sprawie ustępstwa decyzję podejmowała z pełnym rozumieniem jej znaczenia z uwagi korzystanie z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. W takiej sytuacji zasadnie uznał Sąd I instancji, iż zawarta ugoda nie narusza postanowień słusznego interesu powódki w stopniu uniemożliwiającym uznanie ugody za niedopuszczalne. Następca odmienna ocena zawartej ugody pod kątem uzyskanych przez stronę postępowania korzyści nie może prowadzić do przeciwnych wniosków także w sytuacji, gdy dochodzi ona do przekonania, iż ugoda ta nie realizuje jej interesów w oczekiwanym stopniu. Mając powyższe na uwadze zażalenie jako nieuzasadnione oddalono na podstawie art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.